

Rakennusinsinöörikillan virallinen lehti 2/2002

Pääkirjoitus

Perinne –

peritty tieto tai tapa... Kunnioittaa vanhoja perinteitä. Vuosituhansien perinteet. Kuninkaalliset häät vietettiin vuosisatoja vallinneiden vanhojen perinteiden mukaisesti.

Näin sanakirjassa määritellään sana perinne. Kuinka me itse määrittelemme perinteen? Teekkarikulttuuri on täynnä perinteitä. Juuri tänään elämme yhden suurimman perinteen keskellä. Vappu on täynnä tapoja, jotka toistuvat vuodesta toiseen ja hyvä niin. Perinteet luovat turvallisuutta ja jatkuvuuden tunnetta. Elämällemme ja tekemisillemme tulee jokin syvempi tarkoitus, kun tiedämme, että monet ennen meitä ovat tehneet ja tulevat sukupolvet tulevat tekemään kuten me.

Perinteet velvoittavat meitä, mutta tarjoavat samalla tukimuurin turvaksi ja tueksi. Tässä piileekin niiden kataluus ja vaara. Mikä onkaan helpompaa kuin piiloutua omaa saamattomuuttaan tai epävarmuuttaan perinteiden muurin taa? Monesti kuulee perusteluna, kun tivaa miksi jokin asia tehdään juuri niin kuin se tehdään, että kyse on perinteestä ja että juttu on aina tehty niin. Mutta onko pelkkä perinne mikään syy tehdä asioita niin kuin ne tehdään? Joskus pitäisi ehkä miettiä mistä perinne juontaa juurensa, onko kyseessä lainkaan perinne ja jos on, onko se siitä huolimatta mistään kotoisin. Joskus tulee helposti luulleeksi, että kyseessä on ikaikainen tapa, koska asiat on sattumalta, tai ehkä tarkoituksellisesti, tehty jollakin tavalla sen aikaa, kun itse on ollut hollilla asioita seuraamassa. Jos tulee sitten tonkineeksi perinteen alkuperää saattaakin yllättäen huomata, että "perinnettä" on noudatettu vain muutaman kerran ja sitä on edeltänyt koko joukko samankaltaisia "ikaikaisia" tapoja. Onko tällöin kyseessä perinne, josta on pidettävä kiinni vaikka pää hajoaisi? Onko kaikista perinteistä ylipäätään pidettävä kiinni? Totuus on kuitenkin monesti, että joku on vain sattunut keksimään hyvän jutun, jota on sitten alettu toistaa vuodesta toiseen. Jonkin ajan kuluttua kukaan ei enää mieti onko juttu enää hyvä tai ajankohtainen.

Tapaa on vain noudatettava, koska niin on aina tehty. Joku ehkä tajuaa, että jotain uudistusta kaivattaisiin, mutta eihän se käy päinsä, sillä kyseessä on perinne. Perinne ei kuitenkaan, ainakaan omasta mielestäni, ole syy jatkaa asioiden tekemistä samalla lailla kuin ennen. Hyvät perinteet säilyvät, koska ihmiset kaipaisivat niitä jos ne katoaisivat. Joskus kannattaa kuitenkin tehdä tarkistusta siitä, mitkä ovat niitä hyviä ja toimivia tapoja ja tulisiko asiat kenties paremmin hoidettua jollakin uudella lailla. Perinne kärsii inflaatiosta jos siihen vedotaan aina, kun ei jaksa miettiä asioiden syitä ja tekojen järkevyyttä.

Itse meinasin rikkoa perinteitä ja kirjoittaa vain paatoksellista tekstiä kevään viimeisiin Ruutisiin. En sentään tee niin. Kevät on ihanaa aikaa ja tällä hetkellä ulos katsellessa voi melkein unohtaa harjoitustyöt ja edessä olevat tentit. Taas luulin viikko sitten kalenteria selatessani, etten selviä viikosta ennen Vappua. Mutta kuten aina ennenkin, asioista vain jotenkin aina selviää ja yleensä jopa kohtuullisen hyvin. Toivottavasti tämä sama sääntö, joka toistaa itseään perinteen lailla, pätee myös kevään tentteihin. Nyt ei ole kuitenkaan aika pohtia tylsiä asioita vaan nauttia Vapusta ja lukea Ruutisten mainioita juttuja. Toivottavasti kesä on kaikille lämmin ja aurinkoinen ja jaksatte syksyllä taas kirjoittaa hyviä tarinoita kiltamme ikiomaan lehteen.

Auringon paistetta ja lämpöä tulevalta kesältä odotellen
-Laura-

Puheenjohtajalta

On se vaan niin, että koko ajan ihminen oppii ja huomaa jotain uutta. On se kyllä myös niin, että oppiminen on pienenä erilaista kuin vähän isompana. Eikä lapsena oppimista edes huomaa, isona siihen tietoisesti pyrkii. Täällä korkeakoulussa ne kai yrittävät meille "aikuisille" opettaa juuri sitä oppimista - oppimista, joka on 24 h vuorokaudessa jatkuvaa, ja tehokkaampaa kuin tv-shoppia katsonut amerikkalainen kotiäiti. Opettavat ne myös kyseenalaistamista, mutta siinä asiassa elämäkin on hyvä koulu ihan huomaamatta: mitä vanhemmaksi tulet, sitä enemmän kyseenalaistat. Olisihan se kuitenkin hienoa, jos aikuisetkin voisivat välillä kulkea silmät ja ajatukset yhtä avoimna kuin lapsilla. Harvoimpa sellaista näkee. Tai jos näkee, luulee samalla näkevänsä jotain vähän sekopäistä.

Oli miten oli, lapsena kaikki on niin uskomattoman uutta. Ensin oppii jotain "ihan itsestäänselvää", mutta vasta myöhemmin oppii, miksi niin on. Esimerkkinä vaikka vappu. Jossain vaiheessa elämänsä kaikki tietävät, että nyt on kevät, ja keväällä se päivä, jota sanotaan vapuksi. Vappuna on ilmapalloja ja serpentiiniä, simaa ja tippaleipiä, ja ulkona paljon ihmisiä, joista jotkut vähän riehakkaampia kuin toiset (äiti väittää, että ne on humalassa eikä päästä lähelle). Vasta pikkuisen vanhempana sattuu kysymään tai vahingossa oppimaan, miksi vappua yleensä vietetään. (Tai että juhlapäiville yleensä on joku syykin.) Silloin oppii, että vappu on työväen ja opiskelijoiden juhla. Sitten elämä taas jatkuu, ja ne, jotka valitsevat oikein, päätyvät tänne Otaniemeen. Silloin valkenee taas uusi totuus vapusta: sen tarkoitushan onkin vain olla teekkareiden oma riemujuhla! Toki muukin kansa on huomannut, kuinka kivaa teekkareilla on vappuna, joten suotakoon heillekin silloin juhلاميettä.

Niinpä niin, mutta totuus on, että tuskinpa missään näkee ja kuulee (vieläpä niin monena päivänä) niin hyvää fiilistä ja yhteishenkeä kuin Otaniemessä vapun tienoilla. Koskaanhan ei tiedä, mitä vappu kullekin tuo tullessaan, mutta toivon, että ainakin kaikille raksalaisille jotain oikein hauskaa ja riehakasta! Jokaisen teekkarin oikeus, ellei velvollisuus, on nauttia vapusta (ja skumpasta) täysin siemauksin! Onhan se tavallaan rankan vuoden päätös, kesän alku, ja niin tulvillaan perinteitä ja teekkarihenkeä, että jämerinkin insinöörinalku kalpenee. Niinhän sitä kuitenkin sanotaan, että suurin ja kaunein on phuksivappu, enkä väitä vastaan. Toivonkin, että te IK:n phuksit antaudutte täysin ensimmäiseen "oikeaan" vappuunne, ja otatte siitä irti täyden lastin niitä fiiliksiä ja muistoja, joille on teekkariselussa tai muussa vastaavassa varattu ihan oma tila. Vappua voi teekkarikokelas ja vanhakin tekijä juhlaa huoletta lapsenomaisesti avoimin silmin - mitenkään erityisen sekopäiseksi leimautumatta. Jos et siis ole vielä huomannut: vappu tulee, ole teekkari. Älä pesusieni.

Hyvää mieltä ja aurinkoa!

-Camilla-

RUUTISET
Rakennusinsinöörillän
virallinen
kiltalehti

Ruutiset ilmestyy neljä kertaa
vuodessa
painopaikka: Suomen Painotuote:
1 000 kpl

Päätoimittaja:

Rudolfina Ruutinen
Laura Hiltunen
(050-5369595)

Toimittaja:

Eero Vanhatalo

Dokumentointi:

Katri Kallio-Koski
Noora Kuvaja

Rakennusinsinöörilta
Rakentajanaukio 4
02150 Espoo
puh. 09-451 3491
fax. 09-468 3218
www.tky.hut.fi/~ik

Toimituskunta:

Mika Eskelinen
Juho Hannukainen
Joran "Hasse" Hasenson
Tomi Jokiranta
Katri Junna
Matti Kummu
Matti Kuronen
Marika Latvala
Mikko Lautala
Laura Majoinen
Niin Virtanen
Noora Viranko
Stefan
Anja

Rakennusinsinöörilta (1913-)

puheenjohtaja
Camilla Vormanen
opintovastaava /vara-pj
Niina Virtanen
kirjuri
Mikko Lautala
rahastonhoitaja
Tuula Olenius
emäntä
Anne Lehtinen
ulkovastaava
Johanna Aarnisalo
excursiomestari
Tomi Jokiranta
phuksikapteeni
Matti Kuronen
phuksitoimikunnan pj
Katri Junna
oltermanni
Jouko Kankainen

Kiltakummilta

Vuosi vuoden jälkeen kevät tuntuu tulevan aikaisemmin. Ikään kuin joku olisi pessyt kalenterin liian kuumassa vedessä ja tammikuun ja toukokuun väli olisi kutistunut. Vastahan oli tammikuu ja koko vuosi edessä. Eipä silti, paljon on ehtinyt tapahtua –niin kyllä kuin ylioppilaskunnassa.

Meillä teekkarisektorilla energia on keskittynyt yhden sanan ympärille ja se sana on Wappu. Toivottavasti jokainen löytää ja on jo löytänyt Wapun ohjelmatarjonnasta jotakin. Omalla kohdalla Wappu huipentuu tai ainakin nousee aivan uusiin korkeuksiin jo

Wappuaattona, kun TKY lakittaa Havis Amandan patsaan. Kai sinne vajerien päähän mahtuu yksi korkeanpaikan-kammoinenkin?

Viime syksynä TKY teki historiansa ensimmäisen laajan jäsenkyselyn. Kyselyn tavoitteena oli selvittää miten hyvin jäsenet ylioppilaskuntansa tuntevat ja millaista toimintaa he siltä toivovat. Kyselyn tuloksiin (kuin myös muihin ylioppilaskunnan

asioihin) voi käydä tutustumassa TKY:n verkkosivuilla. Salaperäisyyden verhon takaa voin paljastaa, että kyselyn mukainen palaute jäsenistöltä ylioppilaskunnalle oli positiivista. Ns. edunvalvontasektori eli työmyyrämme opinto- ja sosiaalipoliittisten asioiden saralla ovat kevään ajan vääntäneet edunvalvontajäsenkyselyä. Kysely tullaan toteuttamaan vielä tämän kevään aikana, joten hiphop vastaamaan ne, joille arpa lankeaa.

Paljon tapahtuu myös TKY:n kiinteistöpuolella. Teekkarikylä täyttää tänä vuonna 50 vuotta ja viime kuun puolessa välissä juhlittiin TKY:n uuden asun-

tolan Heinävaaran harjannostajaisia. Hanke on kestänyt aikataulussaan ja ensimmäiset asukkaat pääsevät muuttamaan Leppävaaran suunnalle ensi syyskuussa. Toivottavasti rakennus valmistuessaan on osaltaan helpottamassa teek-kareiden asuntopulaa.

Kuumien puheenaihe lienee kuitenkin vuoden 2005 yleisurheilun MM-kilpailut. IAAF:n hallitus myönsi huhtikuun puolessa välissä kilpailut Helsingin järjestettäväksi. Otaniemen Teekkarikylään kaavaillaan kisojen kisakylää. Jo se on kova juttu ja muuttuu kovemmaksi kun tiedetään, että Teekkarikylän nykyinen kapasiteetti ei riitä. Teekkarikylä kaipaa laajennusta. Tämän asian ympärillä tapahtuu koko ajan niin paljon, että lienee parasta luottaa muihin medioihin. Vanhentunut tieto on kuin eilinen leipä –ei kelpaa vaikka ilmaiseksi saisi.

Kesän odottaminen on kuin jäätä polttelisi,

-laura.

Kolmossivun raksalainen

Phuksikipparinne juttelee mukavia

Tämän lehden ilmestyessä olen mitä todennäköisimmin kohtuullisen väsynyt mutta onnellinen fuksikippari. Vaihtohehto tälle on olemassa mutta sitä en taida edes ajatella, sen verran paljon uskon taitoihinne ja innokkuuteenne tässä vaiheessa. Puolentoista

vuoden urakka on saatu päätökseen, vaikka moneen kertaan se on tuntunut vaikealta, epätoivoiselta tai jopa mahdottomalta. Parasta kaikessa on aina kuitenkin ollut ne ihmiset, joiden kanssa ja joita varten hommaa saa tehdä.

Maaailman jännin päivä viime syyskuun alussa on jäänyt taakse jo aikaa sitten. A-salissa rehtorin puhetta ja RWBK:ta kuunnellut sekava fuksilauma ja samoin puhtaansinisiä haalareitaan yhdessä ihmetellyt väki on kadonnut aikaa sitten ja jäljellä on vain tavallisia raksalaisia. Nyt wappuna ainoa ero muihin raksalaisiin taitaa olla lakin valkoisuuden aste. Tämä vaiva kuitenkin korjaantunee nopeasti, osalla varmaan tänäkin vuonna jo ennen kuin lakkia saa edes laittaa päähän, mikäli aiemmista vuosista jotain on ennustaminen.

Asiaan kuulunee myös kiitellä asianosaisia. Kiitos siis raadit 2001 ja 2002, tuleva kapu ja kaikki vanhat kipparit – etenkin Tomi, kaikki ymmärtämystään ja

olkapäätään tarjonneet, fuksitoimikunta 2001 sekä tietysti suuri kiitos teille, jotka vielä muutaman tunnin olette fukseja.

Ei kai tässä muuta. Tippa pois linssistä, skumppalasi käteen ja pää edellä kohti uusia haasteita! Tänään ja huomennakin nähdään varmaan vielä monessa paikassa ja varmaan ainakin moikataan kun nähdään. Ensi syksyn fuksien kasvattaminen jää niille teistä, jotka ovat isohenkilön vastuullisen nakin ottaneet...

Olitte ihmisen kuvalla, kiitos siitä.

Kipparinne Matti

RIL .. tiedottaa ...

Tulevia tapahtumia:

- 1.5. Wappu
- 6.5. RIL-Säätiön apurahojen hakemisaika loppuu
- 25.5. RIL-tennis
- 12.-14.7. Sulkavan soutu (Sektori)
- 3.9. RIL-suunnistus

.. ja toivottaa ...

Hyvää wappua ja mukavaa kesää

www.ril.fi

SEX AND THE RAKSA

REITTÄ PITKIN RAKSALLE

“Paremmat näköiset ihmiset saavat helpommin työpaikan kuin huonommat näköiset!” julisti uunituore ruotsalaistutkimus (IS 22.3.2002). Empiirisesti tehdyn tutkimuksen perusteella kauniimman ulkonäön omaavat ovat työmarkkinoilla etulyöntiasemassa.

Juttua lukiessani, mieleeni palasi eräs rantunen saunailta, jossa puoliksi vahingossa istahdin sponsoriyhtymien edustajien pöytään. Tovin ristikuulustelun jälkeen poistuin käydäkseni WC:ssä. Palattuani pöytään silmiini osui pieni paperin pala, johon oli listattu ominaisuuksiani ranskalaisin viivoin seuraavassa järjestyksessä: 1.nätti tyttö 2.fiksu 3.x.vsk. Toki tilanne oli rento ja alkoholin siivittämä, mutta koska puheenaiheena oli ollut minun opiskeluni ja kesätyöni, mieltäni jäi askarruttamaan, ajaako ulkonäkö ja sukupuoli todellisen älykkyyden ja osaamisen ohii.

Voiko vetää siis niin mustavalkoisen johtopäätöksen, että jos olen nainen ja kaunis, niin voin saada työpaikan pelkästään niistä hyväksikäyttäen?

Entä jos olen onnistunut pääsemään työhaastatteluun kyseenalaisin keinoin, niin pitääkö haastattelutilanteessa jatkaa samaa häijyä peliä hymyillen ja keimaillen. Vai kenties leikkiä Sharon Stonea ja siirrellä reittä vuorotellen toisen päälle tietysti pukeutuneena minimekkoon?! Kuten eräs raksalla opiskeleva ystäväntäni totesi “olen nainen, enkä häpeä käyttää sitä hyväkseni”, mutta mikä on jo liikaa?

Itseni täytyy tunnustaa, että olen käyttänyt töissä naisellisia avuja hyväkseni. Pääsin töihin, koska minulla oli raksa-kokemusta ja osoitin kiinnostusta ja motivaatiota ja esitin hyvää jatkajaa. Kuitenkin aamuinen ennen töihin lähtöä kampsin hiukseni ja lisäsin maskaraa ja puuteria. Ajattelin, että vaikka minulla onkin muna olla raksalla töissä niin ei kai silti tarvitse häpeillä sitä, että olen nainen.

Esimieheni oli sovinnistisika-työpäällikkö ja alaiseni olivat minua palvovia rakennusmiehiä, joilta sain pikku mokat ja unohtelut anteeksi, “koska sä hymyilet aina niin kauniisti...”. Työntekohan sujui kuin tanssi kun muistin työmaatoimistossa esittää totista teekkaria, joka tekee työssä tunnollisesti ja työmaalla sitten hymyillä niin kovin kauniisti. Oli siinä haastattelussakin auktoriteettiani epäilleellä työpäälliköllä ihmettelemistä, miten tällainen blondi saa raavaat raksaajät tekemään töitä niin tehokkaasti pelkkää pikkurillia koukistamalla!

Yksi kesätyöpaikka sinne tänne ja pieni flirttihän on aina sallittua, mutta kuinka pitkälle voi todellisuudessa mennä? Jos on onnistunut saamaan työpaikan silmiä räpyttäneen, niin minkälaisista ammatillisista vastuista voi kuvitella saavansa? Entä jos työmaalle haluttiinkin vain kesätyttö tuomaan piristystä pölyiseen testosteronitihkuvaan työilmapiiriin. Tämä on erittäin todennäköistä, koska rakennusalan viisikymppiset konservatiiviset miehet kohtelevat rakentaja-naisia muutenkin kuin kehitysvammaisia. Eikä uskota, että muna voi olla vaikka jalkojen välissä ei mitään roikukkaan.

Jos nainen on älykäs ja OIKEASTI kiinnostunut rakennusalaan niin ei hänen tarvitse naiseuttaan piilotella. Ei nyt välttämättä liikaa provosoidakaan, mutta eiköhän jokainen etiketin mukaiset hyvän maun rajat tunne. En millään voi uskoa, ettei miesvaltaiselle työpaikalle pari fiksu näytti naista mahtuisi.

Näitä asioita pohiessani kävelen keskustassa rakennustyömaan ohi alkukesän auringon jo pilkottaessa. Alan kaiholla ajatella kesää, hikistä raksaa... lisää huulikiiltoa, jatkan matkaa ja hymyilen mielessäni!

-Iiris Insinööri-raksalainen sinkku

Kaik yhes ilkoos

Keskiviikkona 20.03. pidettiin ensimmäistä kertaa Kaik Yhes IIKoos -päivä. Teemapäivän pääkallopaikkana oli ikioma kiltahuoneemme ja populaa riitti aina aamukymmenestä ilta-päivälle kahteen saakka. Tapahtuman tarkoituksena oli lähentää opiskelijoita, professoreita ja osaston henkilökuntaa, ja näin myös kävi!

Raadin leipomat makoisat mokkapalat maistuivat kaikille ja ilmeisesti toisetkin kahdeksan peltiä olisivat menneet helposti. Tosin osa mokkapaloista niin sanotusti rasvamoduloitui, mutta kauneushan on katsojan silmässä eli kiltikseltä kaikui huutoja: “Nää on parempi, ku noi toiset”. Hyvä, että maistui! Lisäksi tarjolla oli kahvia, teetä,

alkoholitonta boolia sekä cocktail-paloja. Ja cocktail-paloissakin oli valinnanvaraa, sillä kiltiksen pöydiltä löytyi niin viinirypäleitä, suolakurkkua, juustoa, kurkkua, kuin oliivejakin sekä tietenkin “HK:n blöötä”.

Luonnollisesti luvassa oli myös ohjelma numeroita, kuten Rakennusinsinöörikillan virallisen ilmoitustaulun julkistaminen klo 11.00 ja 89. Hermanninsitsin lipunmyynnin aloitus klo 12.00. Ilmoitustauluseremonia oli ohi klo 11.15, mutta ei siinä vielä mitään. Hermanniliput loppuivat klo 14.35!

Ilmoitustaulun julkistamista varten korkattiin muodon vuoksi muutama skumppapullo ja väki

kokoontui odottamaan Mikon puhetta. Puheessaan Mikko juhlavasti esitteli uuden ilmoitustaulun ja kertoi kuinka nyt raadin kokousten pöytäkirjat ovat kätevästi kaikkien luettavissa. Lopuksi Mikko ja Katri poistivat verhon ilmoitustaulun edestä ja koko yleisömeri (n. 20 opiskelijaa ja osastonjohtaja Pertti Vakkilainen) repesi valtaisiin suosionosoituksiin.

Kokonaisuudessaan Kaik Yhes IIKoos -päivä oli varsin onnistunut, ja toivommekin kovasti, että tästä tapahtumasta tulee jokavuotinen perinne

-ML-

MAIK - kolmen kiltaa

MAIK? Mitä siitä voisi kertoa? Maikkihan on suomalaisen tytön nimi, mutta se ei itse asiassa liity mitenkään asiaan. Tai ei vielä. MAIK:n kirjoitusasuhan on tuttu iso-kirjaiminen hässäkkä, joka siis sisältää kirjaimet MK, AK ja IK. MAIK on siis perustettu yhdistämään maanmittaus-, arkkitehti- ja rakennusalan opiskelijoita, kehittämään jäsenistönsä taitoja ja tietämystä läheisiltä ammattialoilta. Ajamaan jäseniensä etuja opiskeluelämässä sekä innostamaan heitä seuraamaan ammatillisia ja yleisiä yhteiskunnallisia kysymyksiä. Tämän prujarin suoraan säännöistä. En tiedä kuinka hyvin MAIK on onnistunut näissä tehtävissään, mutta sinun asiassa me tässä olemme. Kun liityt johonkin näistä kolmeen kiltaan, tulee sinusta automaattisesti MAIK:n jäsen. MAIK:n hallitus on aina sisältänyt kaikkien kolmen kiltien jäseniä, tällä hetkellä meitä on kahdeksan. Vertauksena vuonna 1995 hallituksessa oli neljä ja viime vuonna jopa kymmenen. MAIK:n tavoite on aina ollut hauskan pito. Ja oppia tuntemaan toisia ihmisiä toisista killoista. Jolloin

tutustumme samalla tuleviin työtovereihin!

MAIK:n varhaishistoriasta en vielä kaksi viikkoa sitten tiennyt mitään. Asian selvittäminen ei olisi vaatinut kuin tutustumista MK:n historiakirjaan. MAIK perustettiin vuonna 1968 Yhdyskuntasuunnittelun laitoksella. Laitos oli hallinnollisesti Arkkitehtiosaston alainen. MAIK:n tarve oli lähinnä siinä, että sen avulla pyrittiin lähentämään yhdyskuntasuunnittelusta kiinnostuneita eri osastojen opiskelijoita ja levittämään alan informaatiota. MAIK järjesti alkuaikoinaan yleisötilaisuuksia ja jopa luentosarjoja. 70-luvulla MAIK kärsi kiltaktiivien puutteesta ja tämä näkyi vielä 80-luvullakin. Vuonna 1993 MK teki kokouksessaan periaatepäätöksen MAIK:n uudelleen herättämisestä ja vihdoin vuonna 1994 tapahtui Järjestettiin exqu uusille Kemiaanlaitoksille Viikkiin. Ja seuraavana vuonna exqu-perinnettä jatkettiin tutustumalla Miljöörakentamiskeskukseen. Vuonna 1996 syntyi MAIK-haalarimerkki. MAIK:n toimintaan ovat jo

vuodesta 1994 lähtien kuuluneet leffaillat, joista ensimmäinen keskittyi kahteen Komisarior Palmun elokuvaan. Myöhemmin aikoina leffaillassa ovat vierailleet mm. Monty Python ja sairaat ranskalaiset veljekset. Myös osallistuminen rastein phuksien Otasuunnistukseen on kuulunut toimenkuvaamme. Tänä vuonna aiomme jälleen osallistua mukaan suunnistukseen. Olemme myös mukana Wapun tohinoissa. Ensimmäinen varaslähtö pidettiin vuonna 1996, ja tästä lähtien varaslähtö on vain kasvattanut suosiotansa. Varaslähtö on perinteisesti pidetty aina elokuun lopulla ja paikkana on melkein aina ollut Luukki. Varaslähtö on tarkoitettu uusille opiskelijoille, joille annetaan mahdollisuus ottaa varaslähtö opiskelijaelämään ja -tovereidensa tutustumiseen. Nykyään varaslähtö on toinen suurimmista MAIK:n tapahtumista. Samana vuonna syntyivät myös MAIK-sitsit. MAIK-sitsit kasvattivat pikku hiljaa suosiotansa ja ovat tällä hetkellä huimassa suosiossa. Suosion syynä voidaan pitää sitsien muuntautumista teemasitseiksi. Ensimmäiset teemasitsit olivat vuonna 1999, jolloin aiheena oli 20-luku.

Tänä vuonna MAIK on taas jälleen pystyssä ja hengittää hyvin! Tavoitteemme on saada nimeämme tunnetummaksi ja yhä useamman uuden ihmisen osallistumista tapahtumiimme. Me mm. osallistuimme MK:n ja IK:n vuosijuhlien cocktailtilaisuuteen ja todennäköisesti teimme historiaa. Sillä ne olivat (kai) ensimmäinen kerta, kun MAIK osallistui kiltien vuosijuhliin omana itsenään. Muita tämän kevään

tapahtumia ovat vierailut tunnettuihin MTV3:n ohjelmiin ja Wappuun osallistuminen. Ole hyvä ja tutustu tarkemmin MAIK:n syksyn tapahtumiin, historiaan ja hameen alle menemällä www.sivuillamme! www.tky.hut.fi/~maik on osoite kaikkeen kivaan – ainakin tulevaisuudessa! Sivuja muokataan tälläkin hetkellä...

Tuttua kansanlaulua alla lainaten: toisin sanoen MAIK tarjoaa mahdollisuuden tutustua mielenkiintoisiin ihmisiin!

“Ei saa laulaa Maikin pimppistä, Maikin pimppi on kipiä. Viime viikolla mattopyykillä roiskahti sinne lipiä.”

“Tule sinä tänne sinä vempulasääri, sä äidin pieni lullukka. Täällä on mulkkua sullekin, tehdään sinustakin pullukka.”

“Ei saa laulaa Yrjön kyrvästä, Yrjön kyrpä on kuollu. Viime Wappuna teekkarityttö oli sitä liikaa nuollu.”

**MAIK:n pj
Mika Eskelinen**

Norske Kimble Cup

IK järjesti tänä vuonna Norske Kimble Cupin, tuon ikaikäisen opiskelijoiden juomapelin, jonka säännötkin johtavat lautapeliin häämäärtämälle 1980-luvulle. Kimblemestaruudesta kisattiin Servin Mökissä 5.3. Yli kuusi tuntia kestäneen mittelön jälkeen finaaliin

selvinneet raksalaiset Markku "Make" Helve ja Katri "K" Kallio-Koski joutuivat antamaan periksi Polyteknikkojen Raittiusseuran (PoRa) voitokkaalle tiimille.

Tuoppeja kumottiin illan aikana lukuisia, mutta kisa sujui yllättävän siististi. Osanottajat olivat ilmeisen kovakuntoisia. Joukkoon mahtui toki niitäkin, joiden mielestä tuomarin laskema 45 sekuntia on ihan eri mittainen kuin oman kellon mittaamana, mutta tässä pelissä vain muutaman siiderin nauttanut tuomari on toki painavampi argumentoija kuin suoranaiselta sieneltä näyttävä pelaaja.

Akvan 5-vuotisjuhlat

AKVA eli vesihuollon, vesitalouden ja vesirakennuksen ammattilainekerho perustettiin vuonna 1997. Nyt keväällä 2002 oli aika juhlistaa menestyksestä viisi-vuotistaivalta. AKVA on alusta asti ollut vireä ja varsin toimelias kerho. Tänä vuonna, juhluvuoden kunniaksi, tapahtumia on pyritty järjestämään entistä enemmän ja osaanotto on ollut varsin reipasta.

Perjantaina 15.3. juhllisuudet aloitettiin cocktail-tilaisuudella rakennusosastolla. Tervetuliaismaljat kohotettuamme onnittelivat muiden ammattilainekerhojen sekä killan edustajat AKVAa hauskolla ja etenkin hyödyllisillä, pääasiassa kumisilla, lahjoilla. Vesi- ja viemäri-laitosyhdistyksen edustaja Rauno Piippo lausui vesitekniikan opiskelijoille muutaman kannustavan sanan. Jutustelua jatkettiin, kunnes linja-auto kuljetti juhlaikansan varsinaiselle juhlapaikalle eli Haukilahden vesitornin huipulle,

ravintola Haikaranpesään.

Haikaranpesässä meitä odottivat niin upeat näköalat kuin herkulliset ruoka- ja juomatarjoilutkin. Lukuisten ruokalajien välissä laulettiin vedestä ja vähän muustakin. Juhliloita viihdyttivät tarinoillaan puheenjohtajamme Anu Turusen lisäksi moni muukin akvalainen, muistellen menneitä vetisiä vaiheita. Osastonjohtaja Pertti Vakkilainen valaisi vesitalouden tapahtumia viimeisen sadan vuoden ajalta. Vatsojemme pullottaessa riittävästi kutsuivat kaksi merenneitoa vieraat ongelle. AKVAN nykyisten ja entisten puheenjohtajien sekä vesitekniikan professorien koukkuun tarttui mitä kummallisempia saaliita, kuten pöllönoksensuspalloja. MVTT:n Timo Maasalolle ahti oli hieman suosivampi: koukkuun jäi lihava tukku seteleitä. Kymmenien vesipatsasmetrien korkeudessa tunnelma oli huipussaan.

Laatikkoasumisen loppu

Suurin osa suomalaisista asuu kerrostalossa. Suurin osa suomalaisista kuitenkin haluaisi asua pientalossa. Tässä vallitsee aikamoinen epäsuhta, jonka kanssa me tulevaisuuden rakentajatkin joudumme painimaan.

Nyt on Wappu ja juhla, tähän aikaan vuodesta suurin osa meistä ei ahdistu asuessaan ahtaasti kerrostalossa, koska pitää lakittaa Manta ja juoda kosolti - no - nestettä. Mutta pian on taas kesä ohi ja toimittajakin muistaa taas asuvansa kolmilapsisen perheen alakerrassa. Perheellä on parketti, minulla ei. Minulla sen sijaan on parkettiperkussio, eräänlainen Stomp-musikaalin suomalaisversio: 40-80 dB, 25-50 kg klo 06-23. Eikä edes maksa mitään, kun kersat ravaavat katollani.

Muuttotappiokuntien keskuksissa ensiksi tyhjenevät kerrostalot, sitten rivitalot ja vasta lopuksi omakotitalot. Ihminen tarvitsee omaa tilaa ja yksityisyyttä, siinä syy. Onneksi kaavoittajat, nuo lupsakat veikot ja veikottaret M-osastolta, ovat havahtuneet ongelmaan ja pääkaupunkiseudulle on nousemassa useita kytkeytyjä pientaloja, joiden tontti-tehokkuudessa päästään lähelle nelikerroksisia kerrostaloja. Säterinmetsä Espoossa ja Kartanonkoski Vantaalla, Jumbon vieressä ovat uuden aallon ensi airut.

Idea ei ole uusi, vaan englanninkielisissä maissa näin on asuttu jo teollistumisen alkua ajoilta, 1700-luvun lopulta

saakka. Teemaassa talotyypin nimi on terraced house, Coca-Colamaassa taas row house. Idea on sama; talot rakennetaan kiinni toisiinsa ja jokaisella on oma sisäänkäynti kadulta. Auton saa oven eteen ja pakettiin kuuluu takapiha, jossa voi ottaa aurinkoa ja kasvattaa mansikoita. Asunnot ovat kaksikerroksisia ja yksikään naapuri ei asu katollasi. Peribritleiläisen kaupunkirivitalon alakerrassa on eteinen, josta pääsee portaita yläkertaan. Eteisestä pääsee olohuoneeseen ja keittiöön: tässä järjestyksessä. Suomalaisissa taloissa kun vieraalle tarjoutuu heti ulko-ovelta näkymä tiskipöydälle, niin britit pitävät parempana tarjota ensin näköalaa sohvalle. Keittiö on talon toisessa päädyssä ja sieltä on uloskäynti takapihalle. Yläkerrassa on pari-kolme makuuhuonetta ja kylpyhuone. Alakertaan riittää yksi WC. Seinänaapureita on yksi tai kaksi, ei siis neljää, kuten kerrostalossa. Etu on kiistaton. Taloudellisesti on perusteltua rakentaa tiiviitä alueita. Liikenteen määrä on

vähäisempää ja LVISA tulevat halvemmiksi. Kaupunkirivitalo tarvitsee tonttia vaivaiset 400 m², kytkeyty pientalo 500m². Suomalaisversio kaupunkirivitalosta hakee vielä malliaan, ainakin sauna sinne kuuluu ja ehkä vähän enemmän kaappitilaa kuin englantilaisversioon. Pintalaa on terraced housessa vähimmillään 60 neliötä kahdessa tasossa, reilut 100 yhteensä. Ihan kelpo määrä kaupunkialueella siis.

Itse olen asunut 100 m²:n yksitasoisessa omakotitalossa melkein 15 vuotta ja nelihenkiselle perheelle siinä oli tilaa ihan kohtuullisesti. Nykybrititkin tosin rakentelevat jo tilavampia asuntoja rivitaloihinsa, kerrostaloihin ei siinä maassa hakeudu kuin kaikkein vähäosaisin joukko kansasta.

Uusi talotyyppi on tullut jäädäkseen Suomeen. Rakennusliikkeissä kannattaakin panostaa muuhun kuin asuinkerrostalojen tuotantoon, niihin kun ei kohta muuteta kuin pakosta, jos länsimainen vaihtoehtokin on tarjolla. Professori Kai Wartiainen

hahmotteli Jätkäsaareen, Helsingin Länsisataman paikalle alueen, jonne tulisi vastaavanlaisia taloja merenrannalle, kanavien varsille. Tarkoituksena oli osoittaa, miten hyvin talotyyppi sopii metropolialueelle. Mallia otettiin tällä kertaa Hollannin suurkaupungeista, joissa vanhoja satamia on muutettu asuinalueiksi. Sikäläisiä kaupunkirivitaloja on arvioitu kansainvälisissä Living & Lifestyle -alan lehdissä niinkin vaatimattomasti kuin "Houses to die for."

Säterinmetsä oli hartia-pankkikohde, mutta jo Kartanonkoskella ovat kaupunkirivitaloja urakoimassa Skanska ja NCC isolla rahalla. Kysyntä on ollut hurjaa, kun kohtuuhintaista pientaloa ei tarvitsekaan enää metsästä Nurmijärven korkeudelta. Miksi tämän kaiken keksimiseen meni Suomessa taas näin kauan?

-EV-

Juhliloita oli kaikenkaikkiaan reilu kuusikymmentä, nykyisiä ja entisiä opiskelijoita, professoreita sekä vieraita yritysmaailmasta. Erityisen mukavaa oli, että moni aikaisempien vuosien AKVA-aktiivi oli saapunut paikalle.

Keskivön jälkeen juhliintaa jatkettiin Sörnäsissä, edelleenkin vesiteemaa kunnioittaen. Ohjelmassa oli saunontaa ja uima-altaassa polskuttelua sitä kaipaaville, ja kaikille ainakin yöpalaa, joka maistui taas kummasti. Vähitellen alkoi väki vähetä, sinnikkäimmät suuntasivat vielä Helsingin yöhön.

Juhlat onnistuivat erinomaisesti. Väki viihtyi ja viini (niin siis vesi) virtasi. Viiden vuoden kuluttua voidaanankin juhlaa jo pyöreitä vuosia!

10-vuotisjuhlia odotellen sekä kaikkia osallistujia kiittäen,

**Akateemiset
KirkasVesiAsiantuntijat**

**Rakentamistalouden kerho
ROPON**

PERINTEISET VAPPUSIMAT

Rakennusosaston pääovien edessä
vappuaattona 30.4.
klo 12.00

TERVETULOA!

Uudet jäsenet ovat tervetulleita, ropoon voivat hakea kaikki rakentamistaloudesta kiinnostuneet opiskelijat. Hakemukset löytyvät kiltahuoneelta, ropon omalta ilmoitustaululta.

Kotimaan pitkä - KP 2002

6.3.

Heräsin aamulla noin viiden aikaan vitosen hätämajasta ja revin Camin mukaan osastolle ovia availemaan. Edellisiltana oli laitettu excujuomat valmiiksi ja kerätty krääsä näkyville odottelemaan lastausta. Frej saapui aika pian mun ja Camin jälkeen. Porukkaa valui pikkuhiljaa paikalle ja kun olisi ollut lähdon aika puuttui vain kymmenen henkilöä. Lopulta pääsimme lähtemään vain puolittuntia myöhässä, kun viimeinenkin phuksi oli saapunut paikalle. Eka excu oli Kiitotie 3 klo 7.00. Juuri kun soitettiin neuvoo, minne mennä niin oltiin juuri sattumalta oikealla kohdalla ja pääsimme exculle ajoissa. Aamupalaksi saatiin kahvia, teetä ja pasteijoita. Syömisestä ohella saimme kalvosulkeisia monotonisella äänellä höystettyinä, eikä edes väsyttäne. Excun eka onnettomuus, Ronin kossupullo levisi Ilmailulaitoksen toimiston lattialle. Kalvojen jälkeen saimme vielä

toiminnassa ja toimivilla kiitoteillä oli jatkuva trafikki. Lähdettyämme exculta kohti poria huomasimme että meillä on aikaa kuusi tuntia seuraavaan excuun eli ei todellakaan mitään kiirettä. Teimme muutaman tyhjennysharjoituksen Karkkilan tienoilla ja kävimme täydentämässä varastoja paikallisessa Alkossa. Sikis alkoi humaltua äänestä päätellen, varsinkin muutamia yksilöt. No, lopulta päästiin Poriin asti ja pienten vaihteiden jälkeen saatiin majapaikan avainkin haltuun, oltiin sovittu että oltaisiin siellä n. klo 18 ja kello oli n. 14. Tunnin verran virkistäydettiin ja sitten mentiin Karhunpesää kohden janoisin kurkuin. Itse pesälle päästyämme olimme yllättäen puoli tuntia etuajassa, mutta pääsimme sisälle odottelemaan opasta. Ennenkuin varsinainen opas tuli saimme nähdä kalvoesityksen etukäteen erään turkulaisen toimesta. Sikiksen eräs jäsen aiheutti pahennusta. Opas

nähdä videon, miltä työmaa näyttää ilman lumipeitettä ja edelleen sama monotoninen ääni selosti. Lopulta pääsimme takaisin bussiin ja kierrokselle uudelle kiitotielle. Saimme ajaa maasturin perässä kiitotien päästä päähän kertaalleen, muutamia työkoneita näkyi

saapui ja aloitti esityksen, samoin sikis. Lopulta saimme tavata itse panimomestarin, kun hän saapui paikalle ilmoittamaan, että panimokierrokselle ei ole asiaa. Oli ilmeisen hilkulla että meitä ei heitetty kokonaan pois erään henkilön käytöksen takia.

Pääsimme sentään juomaan pari olutta ja syömään pitsaa alakertaan, tosin tämä eräs tyyppi oli poistettu ennen sitä kuski-Tonin ja Frejn toimesta. Karhulta päästyämme oli seuraavaan excuun reilu tunti aikaa.

Harkittu riski: porukka vapaasti kaupungille tarkoituksena kokoontua klo 18.30 kaupungintalolle. Loppuosa meni baarissa, sikis yhdessä loput toisessa. Sikiksen mukaan oli jotenkin tarttunut kaljahana jostain baarista, sinne siis ei ole enää asiaa... Kaupungintalolla oli vastassa tekninen apulaiskaupunginjohtaja ja diaesitys Porista. Kesti vain kymmenisen minuuttia, jonka jälkeen päästiin ruokapöytään. Viiniä, olutta, siideriä ja janssonin kiusausta, pari sammunutta sikisistä, ei mitään uutta. Tuoppi esitti tiukkaa kysymystä koko ajan: "mitä Porilla on tarjota mulle, jotta tulisin töihin? Pirun hyvä työ, halpa asunto, mitä muuta. Oon tottunut asumaan Helsingissä koko ikäni ja ei ole helppoa lähteä sieltä pois." Kysymys kuultiin ehkä noin tusinan kertaan, mutta aina kaupunginjohtaja jaksoi vastata hiukan eri tavalla. Samainen excuisäntä otti neuvoo-antavan puhelun pojalleen, kun kyselimme missä olisi hyvä meno tänä iltana ja vastaushan saatiin, Elevaattoriin vaan. Loppuyön tapahtumista ei ole tietoa, koska menin aikaisin nukkumaan, joku muu varmastikin lisäälee tarinoita.

7.3.

Aamulla herättiin siinä kuuden aikoihin ja muistaakseni menin nukkumaan yläsänkyyn, mutta heräsin lattiantasosta. Syykin selvisi, Anssi ja Marko vaativat että he pystyvät näkemään kaikkien kasvat. Sen takia he purkivat yö aikana kaikki kerrossängyt nostelemalla yläsängyt alas, oli ihmisiä nukkumassa tai ei. Mieluiten oli. Yöllä oli tullut myös viesti Millulta: "minä ja José ollaan yöstä kaupungissa, hakekaa aamulla pois". No, sitten aamulla soitettiin pojille ja yritettiin selvittää heidän sijainti. Useiden puhelinoitojen jälkeen saatiin Joose kiinni naisäänen vastatessa puhelimeen. Lopulta pojat löysivät toisensa ja pääsivät Hotelli Vaakunan eteen, josta heidät oli helppo poimia kyytiin aplodien saattamina. Vihdoin bussin keula suuntasi Tampereen kohden ja olimme noin parikymmentä minuuttia aikataulusta perässä.

Matka meni varsin joutuisasti, kerran soitettiin Tampereen Abloylle että ollaan hiukan myöhässä ja samalla saatiin suuntimia. Yhden u-käännöksen jälkeen löydettiin perille. Aamupala oli pasteijoita ja voipullia, aivan loistavaa. Porukka jaettiin kolmeen ryhmään ja sitten ei kun vaan

tehdaskierrokselle. Nähtiin monen moista masiinaa ja muutamia pelottavia robotteja sekä nättejä tyttöjä töissä. Kierroksen aikana ei mitään suurempia vahinkoja sattunut, paitsi Joose kuulemma sai jotain osuaa yrittäessään päästä perille tehdastyöläisen saloihin. Matkamuistoiksi sai ottaa joitain kiviä, jotka oli jostain oksidista tehtyjä ja niitä käytettiin helojen ym. hiontaan ja kiillotukseen. Abloyn jälkeen otettiin suunta kohti Hervantaa ja paikallista korkeakoulua sekä Tarakin ja YKIn kiltahuoneita. Pienen harhailun jälkeen löydettiin Tarakin kiltis, joka sitten valloitettiin täysin. Siellä hengailtiin jonkin aikaa omista juomista nauttien ja pähkäiltiin minne mennä syömään, vaihtoehtoja oli liikaa. Ruoka ei jostain syystä oikein maistunut, mutta pääasia oli että edes yritti saada jotain alas. Ruokailun jälkeen meidät opastettiin YKIn kiltikselle, jossa juotiin iltapäiväkahvit. Yllättäen ainoa mukana ollut phuksityttö sai kahlittua itsensä yhteen tarakilaiseen eikä meinannut päästää irti, vaan halusi ottaa sen lemmikikseen. Saimme myös kuulla Tarakilaisten moraalisesta ohjesäännön: "Phuksia ei saa kuksia ennen joulua, ellei ole ihan pakko". Matkalla Tampereelta Jyväskylään poimimme kyytiin yhden lentosotapojan lomille menossa. Yllättäen phuksityttö raivasi tilaa vierestään tälle sotapojalle ja eikä aikaakaan kun sotulla oli olut toisessa kädessä ja käsiraudat toisessa. Rautojen toisessa päässä oli tietenkin Emmi... Sen verran Emmi sai urkittua tietoa, että poika oli juuri muuttamassa yhteen tyttöystävänsä kanssa, joten phuksityttö joutui luopumaan tästäkin. Itse en vielääkään osaa

kossupullon muotoinen ja toinen Pringles-purkin näköinen, oluttakin se joi, mutta tarvitsi apua vessassa. Vaatii vielä hiukan kehittelyä. Saimme myös tietää, mikä Tuopin ongelma

oli: "Ei viina maistu, voisko pysäyttää bussin, niin käyn oksentamassa", mutta pahaksi onneksi oksennus oli tiukassa, ei meinannut millään tulla, vaikka Jonikin yritti auttaa. Illasta päästiin Jyväskylään ja NCC:n tarjoamalle illalliselle. Tässä vaiheessa oli vauhti tilaa vierestään tälle sotapojalle ja myös illan isäntä ja päätti jättää kalvot väliin ja päästi meidät suoraan ruokapadan ääreen. Tällä kertaa tarjolla oli kanaa ja riisiä sekä fetasalaattia. Juomaa oli aivan tarpeeksi, mutta ei kuitenkaan riittävästi, koska sitä riitti matkaeväiksi asti. Porukkaa ei meinannut millään saada poistumaan, mutta lopulta sekin

verran, joten saunomisen sai unohtaa. Patjoja onneksi kuitenkin löytyi muista käytettävistä tiloista lisää. Sitten oli aika napasnapsin, jota edelsi excumestarin navan ajelu

Veetillä. Tuo taisi olla tuskallisempaa ajelijoille kuin ajettavalle, ainakin ilmeistä päätellen. Viskiä saatiin kulumaan vain noin puolipulloa, tiedä sitä mistä johtui, mutta jopa kuski kävi juomassa snapsin. Onneksi paikallisoppamme Joose sai hommattua meille saunan Matsibaarista, jossa saimme olla yhteen asti. Matsibaarissa oli ihan mukavan kokoinen eteistila, mutta itse sauna oli pienehkö. Innokkaimmat saunoivat koko ajan ja siellä tapahtui pieniä onnettomuuksia liukasteluiden muodossa, taisi jollakin kuuppakin mennä hiukan sekaisin. Saunomisen jälkeen

tehdä tuota käsirautajuttua nopeasti ja sujuvasti, mutta näyttää tuo sujuvan tytöiltä varsin mallikkaasti. Tällä matkalla löydettiin kyydistä myös jonkinlainen robotti, liekö tarttunut Abloyta mukaan. Tällä robotilla toinen käsi oli

onnistui. Majapaikassamme meitä odotti pieni pettymys, patjoja oli riittämättömästi ja ennen kaikkea oli käynyt väärinkäsitys saunan suhteen. Käytössämme olisi ollut talon lenkkisauna yhdeksään asti, mutta kello oli jo lähes sen

suuntasimme kohti yökerho Elohovia. Pääsimme sisään, kun riisuimme haalareiden yläosan tai siis melkein kaikki pääsi sisään, merkkinä tästä epämääräinen viesti vastaajassa.

8.3.

Aamuhäätys, tähän astisista vaikeine, porukkaa ei saatu juuri mitenkään ylös. Heti lähtiessä olimme puoli tuntia myöhässä Skanskan tarjoamasta aamupalasta, työmaapäällikkö oli hiukan nuivana tästä myöhästymisestä, mutta kuitenkin aamupalalle päästiin. Tällä kertaa ruokana oli sämpylää ja jotain järkyttävän makeaa suklaakakkua. Lopulta mentiin hetkeksi työmaalle päällimmäiseen ja juttulemaan ja lopulta päästiin pois. Kaikki

eivät edes tulleet exculle mukaan, ihan hyvä. Edellisiltana oli muuten joukkomme kasvanut yhdellä Lauralla.

Sitten alkoi ajo kohti Lahtea ja Kujalan jäteasemaa. Vaikka ajeltiin rauhallisesti ja tehtiin pari pysähdystä, niin silti oltiin tunnin etuajassa, mutta isäntä oli valmiina ottamaan meidät vastaan. Tällä kertaa kaikki osallistuivat exculle ja kuuntelivat mieleenkiinnolla, jotkut oikein silmät kiinni keskittyen. Muutamat alkoivat esityksen lopuksi oikein tentata isäntää. Kahvin ja kalvojen jälkeen tehtiin bussilla kierros kaatopaikalla.

Kaatopaikan jälkeen suuntasimme kohti Lahden Prisma keskusta, jossa käytiin syömässä lounasta Hesessä. Samalla oli mahdollisuus käydä ostamassa Camille herkkujuomaa puheenjohtajan Cooperintestia varten. Linnatuudessa suoritimme joukko-oppaan suoraan ruokailun jälkeen ja siitähän hupia tuli, kun pojat olivat rivissä oksentamassa huoltoaseman kuppilan ikkunan alla. Mahdoin kuppilan asiakkaille ruoka maistaa. Matkalla kotia kohti kävisimme Keravan juna-asemalla, jonne jätimme Frejn. Samalla saimme Jonilta, Keravaboriginiaalilta, selostetun bussikierron keskustassa. Seuraavaksi pysähdyimme jollekin taukopaikalle, missä valmistelimme bussin cooperintestia varten ja samoin vuorasimme Camillan jätesäkeillä.

Cooperintestin aika alkoi perinteisesti silloin kun Kehä III:n kohdalta. Testin selostajina toimivat Laura M. ja Olli. Itse

suoritus oli varsin vauhdikas ja suurimmat ongelmat Camilla koki käänöksissä, koska pidon puute oli huomattava ja tila ahdas. Toinen jumiutuskohta oli sikis, jossa tarjottiin juomaa Camille ilkosilta, tiedä sitä mistä pillistä milloinkin jymäisi. Kaiken kaikkiaan Cami sai matkaa tehtyä kuusi ja puoli kierrosta ja loppu heittäytyminen oli vallan mainio. Yhtään öljyvuotoa ei ollut havaittavissa suorituksen aikana ja muutenkaan koneen kanssa ei ollut ongelmia. Cooperintestin vaikutukset havaittiin siinä vaiheessa, kun saavuttiin Otaniemeen, Camilla

oli hyvässä nousussa. Bussista sen verran, että siihen ei tullut juurikaan vahinkoja ja kuski, Toni, oli tosi asia äijä. Hän kävi meidän kanssa excuilla syömässä ja oli muutenkin hyvin mukana. Hän toimii myös ovimiehenä Helsingin baareissa ja sanoikin, että muutamat näyttivätkin tutuilta. Bussifirma oli siis Tep Tour Service.

Excumestari Tomppari

- Kotimaan Pitkää tukivat :**
Danone
Haribo
LU-Suomi : Fasupalat
Parrots
Master Foods: Rispino
Splastex
Primula

Kun raksa täyttyi naisista

Osastollamme joskus opiskelleet ja täällä vielä ahertavat naiset viettivät yhteisen illan ruuan, juoman ja saunan merkeissä

Torstaina 4.4 alkoi hieman ennen kello kolmea raksan ala-aulaan valua tasaiseen tahtiin tavallista enemmän valmistuneita diplomi-insinöörejä. Tällä kertaa kyseessä ei kuitenkaan ollut se tavallinen keski-ikä ylittäneiden harmaan hapsisten ukkojen jaostokokous vaan pirteiden rakentajanaisten tapaaminen.

Yhdessä PoliAlumnin ja osaston kanssa järjestettyyn tapahtumaan oli kutsuttu osastolta valmistuneita naisia aina 50-luvulta nykypäiviin asti. Valmistuneita naisia mukaan ilmoittautui reilut 30, teekkareita kymmenkunta. Varsinkin valmistuneiden osalta osallistuminen oli ilahduttavan runsasta. Enemmänkin olisi kuulemma tullut, mutta tilarajat tulivat vastaan.

Tapahtuma järjestettiin tänä vuonna toista kertaa, tarkoituksenaan palvella niin valmistuneita kuin opiskeleviakin naisia kuulumisien ja kokemusten vaihdossa puolin ja toisin.

Ilta alkoi kahvittelulla ja jutustelulla 2.kerroksen aulatilassa, josta siirryttiin viimeisten hörppyjen jälkeen R2:n luentosaliin kuuntelemaan alkupuheenvuoroja. Ensin esittäytyi uusi osaston johtajamme Pertti Vakkilainen, joka kertoi mitä Rakennus- ja ympäristöosastolle nykyään kuuluu: Mikä on hyvin ja mikä voisi olla paremmin. Tämän jälkeen ympäristöstrategioiden professori Janne Hukkinen esitteli omaan oppituliin ja

projektejaan. Molemmat puheenvuorot olivat suhteellisen mielenkiintoisia ja ajankohtaisia ja saivat aikaan paljon keskustelua. Monesta asiasta oltiin eri mieltä, joistain samaakin. Aika kuitenkin riensi siihen malliin, että peli oli vihelletävä poikki ja päästettävä professorit vetämään henkeä. Me naiset siis suuntasimme matkamme OK20:n sitsitiloihin.

Ennen kuin kuitenkaan pääsimme käsiksi naisellisiin illan antimiiimme, salaatteihin ja viineihin, saimme kuunnella ja katsella kun PK kvartetin pojat, tai siis miehet, pyytelivät kanssaan samaan kylpöön. Ja moni nainen olisi varmasti jossain vaiheessa iltaa voinut lähteäkin, elleivät laulajat olisi poistuneet hyvissä ajoin takavasemmalle.

Tästä ilta sitten jatkui ruuan, juoman, saunan ja rennon rupattelun merkeissä. Illan aikana saimme kuulla hyvin monenlaisia tarinoita siitä, mihin naisdippainssi voi uransa aikana joutua. Liikenneinsinööriksi valmistunut ei aina päädy liikennealalle, eikä sillanrakentajakaan välttämättä ole suunnitellut elämänsä aikana yhtään siltaa. Moni sanoikin tehneensä kaikkea muuta paitsi sitä mihin oli saanut koulutuksen. Joka tapauksessa kaikki tuntuivat kuitenkin olevan varsin tyytyväisiä oloonsa, joten eiköhän meillä tulevaisuuden tekijöilläkin ole edessä mielenkiintoinen työura naisena ja diplomi-insinöörinä.

Tilaisuutta olivat tukemassa Maa- ja vesitekniikan tuki Ry ja RIL. Lisäksi Herbina oli lahjoittanut tuotepaketin saunojen käyttöön.

NV

Teekkarispeksi 2002: Olympos – jumalainen komedia

Tänäkin vuonna TKY:n speksiryhmä on kasannut näytelmän, ihan oikean speksin jo ties monettako kertaa. Teemana on antiikin Kreikka ja sen jumalien väliset mittelöt. Raksalaisiakin on mukana näyttelemässä. Tässä vaiheessa voidaan jo osia juonestakin paljastaa ilman että kauhean moni pettyy, viimeiset näytännöt kun olivat viikko sitten Helsingin Savoy-teatterissa. Itse olin katsomassa speksiä mahdollisimman lähellä Otaniemeä, siis Tapiolan kulttuurikeskuksessa, jonne oli 24.3. saapunut koko joukko enemmän tai vähemmän riehakasta speksikansaa. Kuten varttuneemmat speksaajat tietävätkin, yleisön mukanaolo on välttämätöntä speksin sujumisen kannalta. Eivätkä teekkarit ole ensinkään laimeaa yleisöä. Päinvastoin. Omstartit ja käskyt sujuivat entiseen malliin ja speksiryhmä auttoi siinä missä yleisö ei osannut. TF:n tyypit pari penkkiriviä alempana lennättivät lukuisia kuohuviinipullon korkkeja lavalle näytelmän kuluessa ja pitivät osaltaan katsomon tunnelmaa korkealla. Ei kuitenkaan yksin korkkien, vaan myös kuohuviinin avulla.

Juoni lähtee liikkeelle Hefaistoksen ja kreikanruotsalaisen Afroditen häistä – joita ei tullutkaan kun morsian tavataan sangen epäilyttävissä merkeissä Eros-jumalan kanssa kahvittelemasta. (The Old-Fashioned In-Out-In-Out Trick siis.) Poruhan siitä nousee, kuten arvata saattaa ja hurjistunut Hefaistos varastaa Zeus-ylijumalan taikasalaman. Muutaman mutkan kautta päädytään Delfoin oraakkelin puheille, joka jakaa jos jonkinlaista vyöhyketerapiaa jumalperheen burn outia pyyteettömästi lievittääkseen. Hefaistos tökkää salamalla oraakkelia ja tämä tietysti kuolla kupsahtaa.

Tätä ennen Eros on luonnollisesti leikkinyt kummankin sukupuolen kanssa tasapuolisesti ja ajanut jumalataräitinsä hermot kireälle. Biseksuaalisuus oli muotia jo antiikin Kreikassa, tiedämmehän tuon. Yleisö vieraillee maailman laidalla ja tapaa taivaankannen kannattelijan, mutta tältäkö ei irtoa kovin kummoisia ohjeita jumalaisten sotkujen selvittämiseksi. Speksissä on kuitenkin onnellinen loppu, jota en tietenkään paljasta tässä. Olisitte käyneet katsomassa. Turha soittaa itkunsekaisia soittoja tänne toimitukseen, en paljasta.

Koska kyseessä oli kolmas speksi, jonka näin, en voi olla pohtimatta yhteyttä aiempiin näytelmiin. Tämänvuotisen musiikki oli laadukasta, laulajiin oli kiinnitetty entistä enemmän huomiota. Digitaalisuonteiset efektit sen sijaan puuttuivat, mikä kertonee tikkiläisten vajauksesta speksiryhmässä. Taiteellisuudelle oli siis annettu sijaa klassisessa mielessä, mikä sopi antiikin aikaan hyvin.

Naiskauneutta Olympoksesta löytyi tänä vuonna hieman mieskauneutta vähemmän, jos indikaattorina on paljas pinta (cm²). Varsinkin akrobaatti-pikkupirutanssijat olivat speksin suola ja sokeri. Ne korvasivat taitavuudellaan jopa paikoin kevyen juonen aiheuttaman tyhjiön. Kokonaisuudessaan näytelmä oli kuitenkin varsin kelpoa katseltavaa.

Menkäähän siis speksaamaan. Ensi vuonna on seuraava mahdollisuus. Ette kai pidä itseänne teekkareina jos ette ole nähneet TKY:n speksiä?

Viinlandia 2002

Tänä vuonna Viinlandian aiheena oli todellisuus. Juttuja tuli viisi kappaletta raksalaisista koostuvan lahjomattoman tuomariston arvioitaviksi. Monissa tarinoista todellisuus tuntui olevan melko ankeaa ja ensimmäisellä lukukerrallamme olikin ajatus, että ei kai nyt näin pahasti ole asiat. Toisella kerralla näkemys oli jo hieman erilainen. Tarinoista pilkahti ankeuden takaa normaali ja inhimillinen elämä iloineen ja suruineen. Loppujen lopuksi suuressa osassa jutuista käsiteltiin arkipäivää hieman kauneudesta ja iloista riisutussa muodossa. Toisaalta ankeuden tuntua henkilökohtaisesti minulle saattoi luoda juuri tuo arkipäiväisyyden tuntu. Mikään ei ole niin ahdistava ajatus kuin se, että elämä menee tiettyä keskiluokkaista uraa pitkin ilman minkään laisia muutoksia hamaan hautaan saakka. Vaikkakin tarkemmin ajateltuna juuri arkipäivän ilot ja surut tekevät elämästä mitä se on. Jonkun toisen elämä saattaa näyttää todella keskiluokkaisen tylsältä, koska ei näe kuin kuoret.

Raadin tehtävä oli vaikea ja kilpailijat tasaisia. Jonkin kaltaiseen järjestykseen jutut kuitenkin saatiin:

1. Palkinto, Finlandia leka: Juho Hannukainen
 2. Palkinto, 1/2 l Finlandia pullo: Joran Hasenson
- Jaettu kolmas sija: Tarmo Savolainen, Teemu Sihvola ja Kerkko Vanhanen

Tilan puutteen vuoksi julkaisemme vain kaksi parhaiten sijoittanutta juttua tässä lehdessä. Jutut on kuitenkin luettevana toivon mukaan mahdollisimman pian IK:n kotisivuilla sekä saatavana monistena Ruutisten ilmoitustaululta.

-Rudolfina Ruutinen-

1. Sija: Todellisuus

Heräsin raollaan olevan verhon välistä pilkistävään kirkkaaseen auringonpaisteeseen. Vierestäni oli jo noustu ja kuulin kahvinkeitin porisevan keittiössä. Oloni oli virkeä, sillä olin nukkunut todella hyvin ja pitkään, olimmehan menneet perjantai-illasta huolimatta aikaisin nukkumaan. Ei kestänyt enää kauaa, kun sänkyyni tuotiin tarjottimella kahvia, appelsiinimehua ja marmeladi-paahleleipää. "Huomenta", sanoi kaunis kasvojen ja hymyilevä olento ja suuteli hellästi kuivia huuliani. Muistin, että tarkalleen neljä kuukautta aiemmin tuo ihminen oli ensimmäisen kerran herättänyt minut vierestäni.

Söimme aamiaisen rauhallisesti kuunnellen radiota ja kevään ensimmäisiä muuttolintuja avoimesta ikkunasta. Hymyilin lähes lakkaamatta ja ihmettelin jälleen, voiko tuollaista ihmistä oikeasti ollakaan – ja vieläpä minun vieressäni. Syötyämme hain meille lisää kahvia ja jatkoimme loikoiluamme sängyssä. Nyt ei ollut edes kiire minnekään: olin edellisiltana naputellut viimeiset korjaukset graduuni. Pomokin oli luvannut palkankorotuksen heti, kun saisi valmiin graduni luettavakseen, joten töihin menokaan maanantaiaamuna ei odottanut pakkopullana vaan ennemminkin piristyneenä rauhallisen viikonlopun jälkeen. Jäin makaamaan kumppanini kainaloon ja silitin hänen niskaansa. Hänen ihonsa tuoksui niin hyvälle, että olisin voinut jäädä siihen koko päiväksi.

Liian hyvää ollakseen totta, niinhän se usein on. Niin tälläkin kertaa. Totta oli se, että oli lauantaiaamu ja heräsin sängystäni. Olin kyllä näppäilyt graduuni alkuiltasta, mutta todellisuutta oli nyt se, että päätäni särki ja jano oli hirveä. Graduahdistus oli iskenyt jälleen eilen, ja olin päättänyt lähteä baariin unohtamaan niin gradun kuin senkin, etten ollut ollut minkäänlaisessa suhteessa lähes vuoteen. Olin taas vetänyt pääni täyteen niin kuin lähes joka ikinen perjantai viimeisten kuukausien ajan. Vieressäni kyllä makasi joku, exäni nimittäin,

kehen olin taas illalla törmännyt. Sen henki haisi nyt niin pahasti vanhalle viinalle, että uloshengityksen luulisi jo syttyvän tuleen, jos sille vilauttaisi tikkua. Taisi olla noin puoli vuotta siitä, kun viimeksi olimme päätyneet kanni-illan jälkeen sänkyyn. Olin tainnut valehdella jotain ikävästä. Vaikka molemmat olimme vielä baarissa kovastikin sitä mieltä, että on pakko päästä muistelemaan menneitä öitämme taas uudelleen, olimme siinä puoli viiden maissa niin väsyneitä ja laskuhumalassa, että touhu jäi taas puolitiehen. Nyt vain mietin, miten saisin tuon rankkitynnyrin pois kodistani.

Nousin sängystä ja kävelin vessaan. Lattia oli täynnä vaatteita ja lukemattomia sanomalehtiä. Vilkaisin keittiöön: tiskipöydällä olivat varmaan kaappini kaikki astiat likaisina ja rikkiäinen jääkaapin ovi oli jäänyt yöllä raolleen. Ei sillä, että kaapissa olisi ollut mitään, mikä olisi voinut pilaantua, mutta suljin sen kuitenkin.

Suihkussa aloin miettiä, miten olin taas päästänyt itseni tähän tilanteeseen. Olin luvannut itselleni jo aikoja sitten, etten enää raahaa ketään baarista viereeni vain sen yhden asian takia. Samoin olin luvannut, etten ryyppää ennen kuin graduni valmistuu, mutta tämä oli ainakin viides kerta senkin lupauksen jälkeen. Vaikka päässäni jyskytti nyt enemmän kuin pahimmissakaan trancebileissä, päätin hyväksyä todellisuuden ja ottaa vihdoin itseäni niskasta kiinni. Heitä ex ulos, imuroi, pese astiat, pese pyykki, vie pullo kauppaan, soita äidille – siinä lista asioista, mitä päätin tänään saada tehdyksi. Sen jälkeen voisin paremmin mielin jatkaa gradun tekoa. Kun astuin ulos suihkusta, pisti exäni jo kenkiään jalkaan eteisessä. Taisi jollain toisellakin alkaa omatunto kolkuttaa ja tuli kiire päästä pois rikospaikalta. Tulipahan listan ensimmäinen asia nopeasti tehtyä. Vielä kun loputkin saisi tehtyä ennen kuin lauantai-ilta taas kutsuu...

2. Sija: Ikuisen teekkarin todellisuus

Ensimmäisenä koulupäivänä sitä kirmaa Otaniemeen sinisilmäisenä ja viattomana. Vanhemmat on hyvästely kyynelisin kotitilan portailla. Korvissa kaikuvat vielä isän ylpeät sanat ja repun taskusta pullottaa äidin viime hetkellä mukaan pakkaamat eväät. Mielessä on kultareunainen kuva siitä, miten kolmen vuoden päästä pitää kädessään TKK:n juhlallista päästötodistusta. Todistuksessa on marmorin kaiverrettuna maagiset latinankieliset sanat: "Täysin oppinut insinööri". Koulu on alkamassa.

Astun varoen osaston kivisiä portaita ja katson epätietoisena ympärilleni. Tavailen mielessäni sinilauseita, mutta ennen kuin olen päässyt puoleenväliin, on fuksikapteeni tarttunut hihaani ja osoittaa minulle isohenkilöni ja uudet kaverini, joista myöhemmin tulee elinikäisiä ystäviäni. Samassa käteeni lyödään jo syksyn juhlimisohjelma, joka vaikuttaa huomattavasti kiinnostavammalta kuin mallilukujärjestys. Hyvästi kolmen vuoden opintoputki.

Fuksivuosi menee bileestä toiseen hyppiessä ja kohta huomaankin olevansa kolmen alayhdistyksen jäsen, IK:n puheenjohtaja, TKY:n pääsihteeri ja fuksimajuri. Uusi opintosuunnitelma osoittaa jo kuutta vuotta, mutta senkin kanssa taitaa tulla kiire. Kerrankos sitä vain eletään. Ajattelen, että töitä ehtii sitten tehdä koko loppuiän ja jatkan euforiassa seuraavalle exculle. Huomaan taas olevani väärässä. Saan elämäni työtarjouksen saunan lauteilla ja löydän itseni unelmahommasta suosituksien ylittävällä teekkaripalkalla ja teen jälleen uuden opintosuunnitelman. Tällä kertaa se näyttää jo kaksinumeroisia vuosia. Päätän lopettaa opintosuunnitelmien tekemisen.

Vuodet vierivät ja edessä on jälleen Dipoli-bileet, jonne singahdan intoa täynnä. Hurmioituneempaa oloa ei voisi olla ja pari lasillista nautittuani huomaan keskustelevani

intensiivisesti unelmieni naisen kanssa. Keskustelu jatkuu ja illasta tulee aamu, päivästä viikko ja viikosta vuosi. Löydän itseni TKY:n perhekylästä kahden kissan, kanin ja lumoavan teekkaritytön seurasta. Tämä on todellinen koti.

Elämä rullaa nyt täydellisesti. Maailmassani on kaikki mitä tarvitsen ja jopa vielä hieman enemmän. Elän elämäni parasta

aikaa ja tuntuu, että voisin jatkaa näin ikuisesti, mutta juuri silloin se iskee. Silloin kun sitä vähiten odottaisi. Se tulee hiipien, eikä sen tulon voi varautua. Nopeimmat huomaavat sen opintorekisteriotteesta, hitaimmat eivät vielä todistusta katsoessaankaan ymmärrä sitä. Villi opiskelijaelämä on ohitse. Viinipunaisen todistuksen yläreunassa lukee "Täysin oppinut insinööri" ja mustan

kirjan selkämyksessä komeilee oma nimi. Valmistuminen on jälleen kerran katkaissut lupaavan ikuisen teekkarin siivet.

SE ON LOPPU NYT...KAIKELLA ON RAJANSA!

vappuhan on joka vuosi...eli älä jää pallomereen makaamaan vaan hakeudu

KESÄTÖIHIN 2002

ja käännä kassavirta positiiviseksi samalla kun kartutat arvokasta suunnittelukokemusta.

Kohteita silloista tehtäisiin uutta rakentaen ja vanhaa korjaten.

AVOIMIA PAIKKOJA ALAN HUIPULTA...KANSAINVÄLISESSÄ ILMAPIIRISSÄ APUNASI VIIMEISIN TEKNIikka JA LOISTAVAT TYÖKAVERIT.

Nämä paikat täytetään NYT nopeimmilla, uljaimilla ja etevimmillä teekareilla.

Tartu luuriin ja SOITA!...yritä edes...kaudu vaikka.

JP-Kakko Oy

PL 52, (Jaakonkatu 3), 01621 Vantaa
Puh. 09-894 737, Fax 09-878 5764
Jaakko Pöyry Group Homepage: www.poyry.com
Heikki.Solarmo@poyry.fi, 09-8947 3141

89. Hermanninsitsi -Pöytäohjelmaa mukailen

Kuu kiurusta kesään puolikuuta peipposesta västäräkistä vähäsen Hermannista hiukkasen.

Otaniemen teekkarivuoden varmin keväänmerkki on Hermanninsitsi. Hermannin

cocktail-tilaisuus kylpee auringonpaisteessa, pääjuhla juhliin leppeässä loppukevään loppukevään illassa ja kotiin kōmmitään taas kevätauringon koitteessa ja lintujen lirkutuksessa – eikä tämäkään vuosi tehnyt poikkeusta.

Perjantai-iltapäivällä viiden aikaa juhla-kansa valui cocktail-tilaisuuteen Töölön, Raitioliikenemuseoon. Paikka oli avara, mielenkiintoinen ja arvokas, ja juhlijat pääsivät boolin avitamina juhlatunnelmaan liikojia jäykistelemättä.

Cocktail-tilaisuus hujautti lahjojen ja seurustelun merkeissä, ja pian väki siirtyi Mannerheimintien toiselle puolelle pääjuhlaan, ravintola Töölönrantaan.

Camilla Vornanen toivotti juhlijat lämpimästi tervetulleiksi 89. Hermanninsitsiin. Hän totesi, että kunnioitettavaan ikään ehtinyt kiltamme on edelleen vahva ja viriili, eikä toteamukselle löytynyt epäilyksensijaa illan aikana. Anne Lehtinen kilisti emännän alkulaulun ilmoille, minkä jälkeen laulu raikui taukoamatta, puheita lukuun ottamatta, lähes koko juhlan ajan. Ruoka jäähdyi, viini virtasi ja tunnelma lähenteli kattoa.

Oltermanni Jouko Kankainen puheli leppoisasti, minkä jälkeen Dominanten kvartetti viihdytti juhla-kansaa. Kauko Kalske Senaattikiinteistöistä piti

Vanhojen tanssien ja hauskan ja kannustavan juhlapuheen, jonka jälkeen juhlaväki vasta innostuikin erinomaisiin laulesityksiin. Tarmo Savolaisen puhe naiselle soi juhlijoiille pienen hengähdystauon ja mahdollisuuden keskittyä vain olennaiseen, naiseen.

teekkarihymnin jälkeen lähes kaikki suuntasivat kulkunsa jatkoille Kaapelitehtaan Valssaamoon. Jatkoilla meno jatkui virkeänä livebändin ja sammon vauhdittamina. Jossain vaiheessa kello vierähti niin paljon eteenpäin, että oli aika suunnata takaisin turvalliseen Otaniemeen jatkkoille. Hieman harventunut mutta sitäkin juhlivampi joukkio löysi tiensä kuka minkäkin mutkan kautta Rantsuun, jossa saattoi kuumassa saunassa ja hyisessä meressä karistaa liiat juhlapölyt niskasta.

Lauantaina fuksit kattoivat silliamaiaisesta Pohjalaisten osakuntien tiloihin. Ruoka oli hyvää ja sitä oli riittävästi, eivätkä ruokahalutkaan olleet liiksi karisseet juhlien tiimellyksessä. Koko juhlan ajan vallinnut loistava tunnelma

jatkui vielä pitkälle lauantai-iltaan, kun väsyneet mutta iloiset juhla-kansan rippeet suuntasivat silliä jatkkoille kuka minnekin.

Jurri kana

NBT -

Nordisk Byggteknologkonferens 2002

NBT pidettiin tänä vuonna Tampereella perjantaina 11.4. Se osui valitettavasti Hermannin kanssa samaan aikaan ja ruotsalaisten matkasuunnitelmat peruuntuivat ajan ja/tai matkan hintaan, niin, eikä oululaisiakaan ollut tapahtumaan ilmoittautunut. Niinpä tapahtuma pidettiin suunnitellun kolmen päivän sijasta vain yhden päivän mittaisena pläjäyksenä.

Joten kun perjantaina kokoonnuimme Hervannassa, tuolla Pirkanmaan kehdoissa, niin paikalla oli 12 manselaista ja kirjoittaja täältä Etelästä. Lähdimme matkaan aamutuimaan pikkubussilla ja henkilöautolla.

Ensimmäinen kohde oli Optirocin elementtitehdas Kangasalalla. Siellä tutustuttiin seinäelementtien valmistukseen ja heidän tulevaan ympäristöohjelmaan. Lopuksi saimme mielenkiintoisen kierroksen jälkeen maittavan lounaan, joka oli vasta alkua päivän kovin ruokapitoiselle annille.

Kangasalalta siirryimme Tampereen Kaupungin Liikennelaitokselle, jotka kertoivat meille ensimmäisten kaljapullojen sihahtelun lomassa heidän uudesta PARAS-järjestelmästä. Järjestelmällä pystytään antamaan pysäkeille reaaliaikaista tietoa tulveista busseista GPS-paikannuksen avulla.

Kun oli selvitty mukavien setien

luota takaisin keskustaan, niin suuntasimme Tampereen kaupungin tiloihin Virasotaloon. Siellä meitä viihdyttivät tilakeskuksen johtaja, ympäristöasioiden mies ja lopuksi vielä kerrottiin Tampereen yritys-elämästä. Tapahtuman jälkeen Pirkanmaan RIL tarjosi meille loistavan päivällisen italialaishenkisessä ravintolassa vanhoissa Finlaysonin tiloissa.

Seuraavaksi oli varattu muutama tunti hengähdystä rankan excuulun jälkeen ja tämän käytin kaverini kanssa tehokkaasti Pyynikin kiipeilymaastoihin tutustuessa. Illalla ohjelmaa jatkui keilausten merkeissä ja tarjolla oli buffet -illallinen. Tässä vaiheessa mahalaukku alkoi jo näyttää punaista, mutta hyvää oli. Keilatkin alkoivat kaatua mitä pidemmälle edettiin. Rankan urheilusession jälkeen olikin jo hyvä siirtyä teekkarisaunaan Hervantaan, jossa tietysti odotti iltapalaa ja jääkaapissa muutama kori tuota saunajuomaa. Iltapalaa ei enää kyennyt syömään perunasalaatin murustakaan, mutta sitäkin innokkaammin saunottiin.

Kaiken kaikkiaan oli mukava päivä tamperelaisten kanssa. Harmittavaa oli vain, että he olivat tosissaan tehneet töitä tapahtuman eteen ja osanotto muualta jäi vain minun varaani. Ensi vuonna sitten uudestaan jossain päin Pohjolaa.

-Matti Kumm-

Faktoja opintotuesta

Opintotuessa on kolme elementtiä -> opintotuki koostuu opintorahasta, asumislisästä ja opintolainasta

Opintotuki on vastikkeellinen etuus -> opintojen on edistytävä, jotta tukea voi saada.

Opintotuki on rajallinen -> tukea voi saada 55 kuukautta yhtä ylempää korkeakoulututkintoa kohden.

Opintotuki on tarveharkintainen -> opiskelijan muut tulot vähentävät käytettävien tukikuukausien määrää vuosittain.

Opintotuki on pieni -> opintoraha on 259,01 euroa (brutto), asumislisä korkeintaan 171,55 euroa ja opintolaina 220 euroa kuukaudessa.

Opintotukea peritään takaisin -> Kela perii aiheetta maksetun tuen takaisin 15 % korotuksella.

Opintotuella on paljon käyttäjiä -> Opintotukea sai luvuvuonna 2000-2001 165 816 korkeakouluopiskelijaa ja kaikkiaan 301 583 opiskelijaa.

Opintotuki auttaa -> opintotuki on mahdollistanut tasavertaiset mahdollisuudet koulutautua.

Opintotuki ei yksin riitä -> opiskelijoiden työssäkäynti on yleistä.

Opintotuki jää jälkeen -> opintorahaa on nostettu edellisen kerran vuonna 1992. Sitä leikattiin vuonna 1995.

Opintorahan taso vs. elintasoindeksin nousu

Jos otetaan opintorahan leikkaus huomioon, niin vuonna 2001 opintorahalla (1540 mk) sai noin 15,0 % vähemmän kuin vuonna 1992 opintorahalla (1570 mk). Tämä on elinkustannusindeksillä laskettu.

Eli vuoden 2002 opintorahalla saa "elinkustannusta" 15% vähemmän kuin vuoden 1992 opintorahalla sai.

Kuluttajahintaindeksin mukaan vuodesta 1992 opintorahan ostovoima on puolestaan vähentynyt 16,5%, kun otetaan huomioon se leikkaus.

Siis paljonko sai vuonna 2002 opintorahalla, 1540 mk, verrattuna vuoden 1992 opintorahaan, 1570mk? Vastaus: 16,5% vähemmän.

Näihin prosentiosuuksiin vaikuttaa myös se, käytetäänkö jonkun yksittäisen kuukauden indeksilukua vai koko vuoden indeksia. Tässä käytetty koko vuoden indeksia.

Lasten suusta kuultua...

Kissaa ei saa puhalttaa korvaan. Jos sitä puhalttaa neljä tai viisi kertaa, se puraisee huuleen eikä päästä irti ainakaan minuuttiin.

- Laura 9 v.

Löysin kaniininpoikasen luurangon, joka oli pudonnut kaniinista. Se oli varmaan isäluuranko, koska se oli aika nuhujuinen ja epäsiisti.

- Niina 6 v.

Kaikki eläimet tulivat maan päälle ennen ihmisiä. Ne elivät kaikessa rauhassa, kunnes ihmiset tulivat ja tekivät teitä, hotelleja, taloja ja kondomeja.

- Mikko 10 v.

Hevosvoima on energiaa, joka kuluu, kun hevosta vedetään viisisataa metriä sekunnissa.

- Tomi 10 v.

Joillakin miehillä on karvaa selässä. Erityisesti rikollisilla ja uimavahdeilla

- Anne 7v.

Naiset muodostuvat munasoluista ja ajattelevat enemmän.

- Johanna 8v.

Hedelmöityshetkellä äiti sulaa yhteen isän kanssa.

- Camilla 9v.

Jos isän siemen ei kohtaa äidin munasolua, niin siitä tulee vain tavallinen munakas.

- Tuula 8v.

Ihminen on tajuton, kun hän unohtaa kaiken mitä on oppinut koulussa.

- Laura 9v.

Jos olet kävelyllä ja aivot putoavat päästä, niin emme löydä tietä kotiin, sillä emme enää pysty ajattelemaan selvästi.

- Matti 10v.

Vanhat naiset ovat melkein loppuunkäyttäneet vartalonsa ja ovat usein niin loppuunpalaneita, että haisevat palaneelta.

- Tomi 10v.

Suomi discovered
by Stefan and Anja

30.12.2001, 22.05 h, Helsinki-Airport, 25 degrees below zero

"Oh my God, why did I come here?" My jacket got frozen after a few minutes.

However, on the way from the airport to the house I saw the landscape covered with snow and I fell in love with this beautiful sight at once. Anja

The first weeks were the hardest ones because of the lack of light – it got dark a lot earlier than we were used to and it was sooooo cold! The lectures and the life at the university started pretty slow. But Marko Keskinen (our international study adviser) and also many other Finnish students of Raksa gave us a very warm welcome.

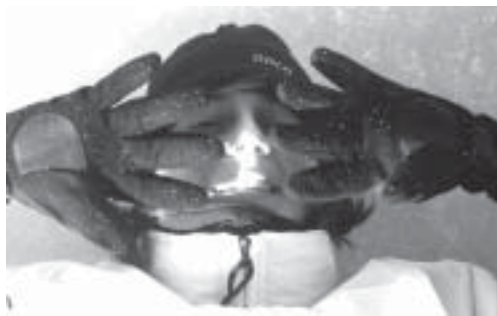

Finnish Sauna

We survived the "Finnish Sauna"! We already knew sauna from Germany but when you join a Finnish sauna evening you get to know about the real philosophy of "Sauna". It is the best way to get in contact with the very introvert Finns. After a few beers and sauna you are friends with everyone. It seems that if Finns take off their clothes they lose their shyness as well.

Avanto

Our first hard test was "Avanto"! We had to prove we are as tough as Finns. It was an amazing and unique experience... The years to come will show if it did any damage????!!!!

Kieli

Another difficult thing was the start of our "Soumi Yksi" course. We can proudly

present some very special sentences: "Älä läheta tätä tänään." Hä???

What do you want to tell me? "Minä olen Saksalainen." Yes, that's it.

Having passed those tests we hope we are perfectly prepared for another six month. So far we have had a great time here. We've met very nice people and had a lot of fun. Now we are looking forward to the famous Finnish summer and hope to get to know more about Finland and its people.

Some words

Overalls – the Raksalainen have the blue ones, perfect outfit for parties
Beer – "Yks olut, kiitos!" Sorry, but I still prefer the German one. Stefan
Salmon – We cannot live without it anymore!
Korvapusti – We are thinking about exporting it to Germany.
Wappu - ????? (No comment)
Mosquitos – "Finnish Airforce", reminds me of my last summer here in Finland.

Stefan and Anja

Kuusitoista pulloa ja muita erinomaisen hauskoja tarinoita

Minun vappuni tuskin olisi Wappu, ellei se sisältäisi wappulehteä. Otaniemen teekkarit tuntevat suunnatonta kiinnostusta joka huhtikuussa ilmestyvää lehteä kohtaan kahdestakin syystä. Lehti on ollut joka vuosi hauska. Ja lehden myynnistä saa rahaa wapunviettoon suhteellisen vähällä waiwalla. Vuorovoosin ilmestyvät Otaniemessä Äpy ja Julkku. Julkku aina parillisina vuosina, siis juuri nyt on Julkku-vuosi. Vanha artikkeli Nyytisistä valottaa Äpyn historiaa:

Nyytiset 24.3.1997

"Päätoimittaja Laulikki Äpy, tekniikan ylioppilas Hugo Helliikki Sitsimies, neiti Alina Ilomieli ja tekniikan tohtori Herkko Miinusmaa ovat tunnetuimpia ÄPY-lehden tarinoissa eläviä henkilöitä. Puntinkankaan kyläyhteisön, Kakaravaaran ja muun valtakunnan tapahtumat ovat perinteisesti vieneet palstatilaa vähemmän tärkeiltä uutisilta. Lehden kaskut ovat alusta lähtien ponnistaneet ajan-kohtaisista ellei tulevista asioista ja ilmiöistä."

Lehtiön julkaisusta vastaavat perinteisesti samat päätoimittajat ja – ei ollenkaan yllättävää – salaseurat. Äpyn päätoimittaja on arkkitehti Laulikki Äpy Sitsimiesten liitosta ja Julkun vastaavasti Jubileum Julkku Luolamiehistä. Polyteekkarimuseossa on varsin kattava kokoelma vanhoja wappulehtiä vuosien warrelta. Äpy on ilmestynyt vuodesta 1948 ja ensimmäinen Julkku näki päivänvalon 1978. Otaniemessä on ilmestynyt epäsäännöllisemmin toki koko joukko muitakin wappujulkaisuja, mutta niiden merkitys on jäänyt sangen pieneksi näihin kahteen verrattuna.

Tampereilaisten Tamppi on ehkä tunnetuin Kehä kolmosen ulkopuolisista painotuotteista. TTKK:n wappulehti on ilmestynyt alunperin

Tamppaani-nimisenä vuodesta 1970. Suuri osa Tampin vitsisadosta on peräisin netissä järjestettävästä vitsikiilpailusta ja piirroksinkin ovat yleensä olleet hauskoja. Tampereellakin siis osataan.

Äpyn historia ulottuu aikaan,

jolloin teekkarien piti saada katto pään päälle. 1948 julkaistulla ensimmäisellä Äpyllä rahoitettiin Teekkarikylän rakentamista. Vieressä näette miltä ihka ensimmäinen Äpy näytti, edestä ja takaa. Kannessa on kuvattu ilmeisesti TF:n jäseniä lytistetyt knallit päässään. Hinta oli 100 silloista markkaa, nykyrahassa noin 3,40 €. 1953 lähtien Äpy alkoi ilmestyä wappuna.

Huumori on ollut niistä ajoista lähtien teekkarihuumoria parhaimmillaan. Tietyt vitsityypit löytävät tiensä Äpyyn säännöllisesti, mutta vasta monen eri vuoden lehdet kahlattuaan saattaa törmätä samanlaiseen vitsiin. Huumori on usein myös ajankohtaista, joten aivan kaikki poliittisesti värjäytyneet 1960- ja 1970-lukujen wappuvitsit eivät avaudu nykylukijalle ilman taustatietoja. Aikalaiskuvauksina lehdet ovat erinomaisia paketteja huumorin maailmasta.

Wappulehtien historia juontaa juurensa teekkarikulttuurin aamuhämärään ja aikaan ennen vuotta 1900. Jo tuolta ajalta on olemassa kirjoituksia

Polyteekkarimuseon kätöksissä mm. Helsingin ja Tallinnan välille rakennettavasta sillasta. Teekkarien kyky luoda huumoria on varsin tunnettu tosiasia, eräänlainen huumorin instituutio siinä missä koulu-laisvitsitkin. Otta-kaamme esimerkiksi Polin ravintolan seinällä ollut tiedon-anto: Jumalaan me luotamme, kaikki muut käteisellä.

Wappulehdistä on saatu myös aina rahaa, jolla on mahdollistettu useiden TKY:n piirissä toimivien yhdistysten

ja kerhojen talous. Sekä lyhennetty Dipolin lainoja. Lehtien myyjät ovat saaneet myöhemminä vuosina suunnilleen kolmanneksen myyntituloista itselleen, niillä tuloilla taas on varmistettu usean teekkarin wapunvietto. Lehtibisnes on kannattavaa liiketoimintaa, painotuotteilla on vankka lukijakunta ja monet ostavat kaksin kappalein: toisen selailtavaksi ja toisen keräilykappaleeksi. Myös myyntitapahtuma on tärkeä, koska omalla ilmaisutaidolla ja markkinointikyvyillä pitää saada ostaja vakuuttuneeksi hyvästä kaupasta. Tärkeä taito kenelle tahansa opittavaksi siis.

Julkku mainostaa olevansa tänä vuonna "lehti, ei pesusieni". Tämä on piikki Äpyn suuntaan, koska wappulehtien isoveli on muunnellut kameleontti-maisesti muotoaan vuosien varrella: KarvaÄpy, PlayÄpy, MjölkkiÄpy, ShekkiÄpy, Äpylakana tai se legendaarinen VaahtoÄpy wappuna 1967. Silloin hankittiin Englannista erä vanhaksi menneitä partavaahtopurkkeja, joiden ympärille varsinainen julkaisu kiedottiin. Ostajille vakuutettiin vaahton lähtevän pois helposti vaatteista, ja arvaatte toki, kuinka siinä kävi. Wappu 1967 muistetaan erittäin sotkuisena wappuna.

Myös Tamppi on ilmestynyt monennäköisenä ja –kokoisena wappulehtenä, pakettiin on kuulunut vuosien varrella kaikkea taskumatista Maatuskanukkeeseen. Sitä on myyty Tampereen lisäksi myös Porissa, jossa on ollut teekcareita pieni joukko jo kymmenisen vuotta opiskelemaan insinööreistä DI:ksi. Itselläni onkin porilaisena ollut hauskaa seurata tamperelaisveljiemme edesotamuksia jo pienestä pitäen.

Vieressä on kuvasarja "Kuusitoista pulloa" vuoden 1953 Äpystä. Sen voisi hyvin olettaa perustuvan tositahtumiin. Toisessa kuvassa on kintaan muotoinen HanskaÄpy ostokehoteineen, muovituote vuodelta 1969. Maalais-aiheeseen pureutuu myös Tamppi: emäntäpula on tosiasia syrjäkylillä.

Näihin aarteisiin, kuten moniin muihinkin Wappulehtiin, voitte tutustua museolla – valitettavasti vielä lasin takaa. Museonhoitajan mukaan saattaa olla mahdollista selailta tulevaisuudessa elektronisesti näitä huumorin runsaudensarvia. Vanhat wappulehtemme ovat teekkarikansan

eräitä hauskimpia dokumentteja ja toivomme kaikki edistystä projektille.

Toki teekkarihuumori on läsnä kaikessa siinä, mitä teekkarit tekevät. Isäni on kertonut kemistiteekkarien laulukirjasta jostakin 1970-luvulta, johon kerättiin mainoksia julkaisun rahoittamiseksi. Yritykset suhtautuivatkin myönteisesti hankkeeseen yhtä, Oy Matkaravinto Ab:tä, lukuunottamatta. Mainittu yhtiö vastasi silloin Valtionrautateiden ravintolatoiminnasta. Teekkarit eivät kuitenkaan heittäneet pyyhettä kehään, vaan päättivät tehdä firmalle ilmaisen mainoksen: "Matkalla maistuu huonompikin ruoka. – Matkaravinto"

Toimittaja työskenteli syksyllä Museopuoksina Polyteekkarimuseon arkistossa Otaniemessä luetteleimassa ja järjestämässä alkuperäisiä wappulehtiä. Kerrottakoon että hänellä oli silmittömän hauskaa.

Ruutiset kiittää Polyteekkarimuseota ja wappulehtiä toimituskuntineen ja toivottaa lukijoilleen riemullista Wappua 2002 uusimman Julkun parissa.

Wappulehtien sivuja netissä:

www.apy.fi
www.julkku.fi
www.tamppi.tut.fi

Eero Vanhatalo

JULKKU

Juhlallinen julkaisu
eli myyjäinfo

24.2.2002

18.00

Smökissä

www.julkku.fi

Polipoli-peli eli peli-ilta Tietokillan kanssa

Talvi-illan tummentuessa 20.3. hiivimme Jämeräntaival 3 a:n alakertaan pelailemaan tikkiläisten kanssa, ei tetristä eikä pleikkaria, vaan lautapelejä. Tietotoverimme osoittautuivat pelaajina varsin monimuotoisiksi - he pelasivat Star

Wars -monopolia tutalainen kiilto silmissä, taktikoivat shakissa kuin fyysikot ja olivat koneita suoltamaan Aliaksen sananselityksiä. Kevytkolaa ja valmispizzoja he tosin kiskoivat kunnon koodarien malliin.

Pelin tiimellyksessä tietokansa kehua retostelivat omalla Otaniemi-pelillään, jossa pelilautaa on iso ja virvokkeita kuluu. Ruutiset esittelee nyt oman Otaniemi-pelinsä, Polipolin, tuon kaikkien tuntemaan Monopolin pikkuserkun. Myös

taannoin vappulehti Julkussa esitelty Menopeli lienee sukua väärän puun takaa Polipolillemme, tosin Polipolin säännöt ovat paljon sukulaisiaan paljon yksinkertaisemmat

1§ Polipolin pelinappuloiksi kelpaavat erinäiset partikkelit, kuten käytöstä poistuneet kymmenpenniset, tulitikkuskeista askarrellut kiltahahmot tai muiden pelien pelinappulat. Taloina voidaan käyttää esimerkiksi sokeripaloja.

2§ Jokainen pelaaja heittää vuorollaan noppaa ja liikkuu silmäluvun osoittaman askelmäärän myötäpäivään.

3§ Jos pelaaja päätyy ylä- ja alakoristeiden omaavaan ruutuun, hän voi lunastaa kyseisen paikan itselleen ruutuun merkityllä summalla Euroopan yhteisvaluuttaa. Rahat maksetaan kassaan.

4§ Jos joku pelaajista pysähtyy toisen omistamaan ruutuun, vierailija tarjoaa omistajalle juoman.

5§ Jos pelaaja pysähtyy linjuriautopysäkillä, hän voi lunastaa pysäkin omakseen voimassa olevalla seutulipulla. Seutuliput maksetaan erilliseen matkakassaan.

6§ Jos vierailija pysähtyy toisen omistamalle bussipysäkillä, joutuu hän maksamaan matkastaan yhden seutulipun verran matkakassaan ja yhden juoman pysäkin omistajalle, mikäli pysäkin omistajalla on hallussaan yksi pysäkki. Mikäli sama henkilö omistaa kaksi pysäkkiä, joutuu vierailija tarjoamaan maksamaan kaksi seutulippua ja kaksi juomaa aina piipahtaessaan onnikkapysäkillä.

7§ Jos pelaaja pysähtyy Vesi poikki -ruutuun, on kaikkien pelaajien juotava lasillinen vettä varastoon.

8§ Jos pelaaja pysähtyy Opintotuen takaisinperintä -ruutuun, on hänen heitettävä ylimääräinen kerta noppaa. Silmäluku osoittaa

takaisin perittävien tukikuukausien määrän, joka kerrotaan opintotuen suuruudella (259,01 •) ja maksetaan kassaan. Tällä kertaa korkoa ei mennyt.

9§ Jos pelaaja pysähtyy tai joutuu muuten Penalties-ruutuun, on hänen pois pääsemiseksi heitettävä omalla heittovuorollaan noppaa ja saatava pariton silmäluku. Silmäluvun ollessa parillinen pelaaja saa penaltia.

10§ Jos pelaaja pysähtyy Opiskelija-alennus-ruutuun, hän saa matkakassan sisällön itselleen.

11§ Jos pelaaja pysähtyy teekkaripoliisiruutuun, hänet passitetaan suoraan penalttiin kulkematta lähtöruudun kautta.

12§ Ohittaessaan lähtöruudun pelaaja saa opintotuen eli 259,01 •.

13§ Jos pelaaja pysähtyy Sattuma- tai

Yhteismaaruutuun, hän heittää noppaa uudestaan ja katsoo oheisesta listasta silmäluvun osoittaman kohdan ja toimii sen mukaisesti.

Sattuma ja Yhteismaa:

1. Ota penaltia. Ota suoraan penaltia kulkematta lähtöruudun kautta.
2. Voitat kauneuskilpailun. Muut juovat omaan piikkiinsä yhden juoman ja sinut kauniiksi.
3. Vapaudut penaltista -kortti
4. MM-kisat tulossa - rakenna uusi talo jokaiselle omistamallesi tontille.
5. Jatka matkaasi Dipoliin
6. Veronmaksajien toiminta-avustus - saat 259,01 •

14§ Voittaja on se, joka tulee ensimmäisenä maaliin.

